

MURHA MUOTINÄYTÖKSESSÄ

Marie Bengts

BAZAR

Marie Bengts

MURHA MUOTINÄYTÖKSESSÄ

Suomentanut Katariina Kallio

BAZAR

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Katariina Kallio
Ruotsinkielinen alkuteos *Döden klär i domino*
Copyright © **Marie Bengts, 2019**
First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden
Published in the Finnish language by arrangement
with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

ISBN 978-952-279-922-7

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Äidinäidilleni Hannalle,
joka haaveili matkasta Tukholmaan

Meillä on kunnia kutsua Teidät

kuninkaalliseen muotinäytökseen

*Kunnioittaaksemme vastikään edesmenneen
muotikuningas Christian Diorin muistoa
esitämme loisteliaan, mestarin luomuksista
koostuvan muotinäytöksen.*

Tervetuloa

ibastumaan ja hurmaantumaan.

*Kuninkaallinen ooppera, Kultasali,
torstaina 14. marraskuuta 1957 klo 18.00*

Ystävällisin terveisin
muotiosaston johtaja Gustav Leijon
Svenska Kompanietin ranskalainen ateljee

MAANANTAI

11. MARRASKUUTA 1957

ENSIMMÄINEN LUKU

Hannah Lönnin ympärillä oli pimeää. Pikimusta silkkitafti virtasi aaltona ompelukoneesta ja kiemurteli pöydän reunan yli lattialle. Hän ajatteli Styx-virtaa ja sen synkkiä vesiä ja tunsi olevansa matkalla jonnekin, minne ei halunnut. Jokin mustanpuhuva oli valtaamassa työhuoneen lisäksi myös hänen elämänsä.

Selkää särki. Hän sytytti tupakan, siirtyi ikkunan ääreen, hieroi vapaalla kädellä alaselkäänsä ja katsoi synkän harmaata Södermalmia. Tummiin pukeutuneet ihmiset kävelivät Katarina Bangatanilla hartiat korvissa palelevan näköisinä. Taivas oli teräksenharmaa ja viimeisetkin päivänvalon rippeet alkoivat hiipua. Vielä kuukausi sitten puistokadun vaahterat olivat hehkuneet kellanpunaisina, nyt ne ja niiden alastomina töröttävät oksat näyttivät tekevän kuolemaa.

Hän hymähti tajutessaan, kuinka tragikoomista oli, että kuihtunut Lönn – vaahtera – katseli toisia samanmoisia.

Kun Gustav Leijon, Svenska Kompanietin muotiosaston ranskalaisen pukateljeen johtaja oli ottanut yhteyttä, Hannah oli ensin ollut innoissaan. Kaikessa yksinkertaisuudessaan hän oli kuvitellut, että muotisuunnittelijan ura lähtisi vihdoin lentoon ja että hänen työnäytteensä olivat tehneet vaikutuksen Leijoniin. Ilo jäi lyhytaikaiseksi: ompelimoon tarvittiinkin vain yksi ompelija lisää. Ateljee valmisteli

muotinäytöstä, jolla oli tarkoitus kunnioittaa vastikään kuolleen Christian Diorin muistoa.

Hannah otti kuitenkin työn vastaan. Christian Dior oli suuri esikuva, ja Hannah oletti saavansa työskennellä ateljeessa Diorin luomusten parissa. Kun isku sitten tuli ja hän sai tietää joutuvansa ompelemaan kolmisenkymmentä mustaa teatteriviittaa, joilla ei ollut mitään tekemistä Diorin kanssa, oli jo liian myöhäistä peräänkyä.

Työ oli orjanhommaa. Viittoihin liittyvä salamyhkäisyys sai lisäksi suorastaan naurettavat mittasuhteet. Sen sijaan, että olisi saanut työskennellä tavaratalon isossa ateljeessa, Hannah joutui ompelemaan pienessä kaksiossaan. Vaikka viitat olivat pelkkää rekvisiittaa, johtaja Leijon oli tarkka niiden laadusta. Hannahin piti säännöllisin väliajoin käydä tarkistuttamassa työnsä jälki ”Ranskalaisessa”, joksi ateljeeta yleisesti nimitettiin. Viitoista oli annettu pikkutarkat ohjeet, jotka hän jo osasi vaikka unissaan: Ohuesta mustasta silkkitaftista pyöreäksi leikattu viitta, joka oli tehty neljästä kappaleesta siten, että päällisosassa oli kaksi kapeampaa kappaletta ja sisäkappalet koostuivat kuudesta kaitaleesta. Kaksinkertaisesta kankaasta valmistettu pystykaulus. Punainen käsin ommeltu, vinoon kulkeva ommel keskellä takakappaletta.

Mitat oli annettu millimetrin tarkkuudella.

Hannah sammutti tupakan huolellisesti Café de Floren tuhkakuppiin. Se oli lahja hänen ystävaltään Bibbi Bergiltä. Muotikuvittajana toimiva Bibbi oli todennäköisesti pihistänyt sen jollakin jännittävällä Pariisin-työmatkallaan. Hannah ei koskaan itse päässyt mihinkään.

Hän katsoi murheellista mustaa kangasröykkiötä. Gustav Leijon ei halunnut paljastaa juuri mitään tästä vuosisadan muotinäytöksestä, joksi hän tapausta häpeilemättä

kutsui. Sen hän oli kertonut, että viitat annettaisiin tapahtuman jälkeen oopperalle, jonka tiloissa muotinäytös pidettäisiin, ja ne pääsisivät myöhemmin *Naamiobuvien* rekvisiitaksi. Muotinäytöksestä oli kaikesta päätellen tulossa jokseenkin sekava keitos naamiohuveja ja kuolleita kuninkaallisia, kuten Kustaa III ja Dior. Christian Dior kääntyisi takuulla haudassaan.

Ranskalainen kuului niiden ruotsalaisten ompelimoiden joukkoon, jotka Diorin muotitalo oli hyväksynyt ja jotka saivat ostaa itselleen oikeuden ommella Diorin mallistoon kuuluvia vaatteita. Nopeasti ideoitu muotinäytös viittasi kuitenkin siihen, että Gustav Leijon halusi takoa, kun rauta oli kuumaa, ja vauhdittaa kalliiden vaatteiden kauppaa nyt, kun muotitaloilla oli alkanut mennä huonosti. Siinä ei sinänsä ollut mitään outoa, mutta viittavouhotus vaikutti omituiselta. Leijon ei yleensä harrastanut liioittelua tai dramaattisuutta, vaan hänelle oli päinvastoin ominaista pidättyväisyys ja hienostuneisuus. Mainostempuja ei hänen mukaansa tarvittu, sillä Svenska Kompanietin ranskalaisen ateljeen nimellä oli jo sinänsä riittävä painoarvo.

Hannah koetti lohduttaa sitä sillä, että palkkio oli sentään säällinen. Hän istuutui ompelukoneen ääreen ja vilkaisi kelloa. Vartin yli kaksi. Puoli viideltä hänen oli noudettava Laila Söderlund Tukholman keskusrautatieasemalta, ja sitä ennen piti vielä kiepata Ranskalaisen kautta, viedä viittoja ja noutaa kangasta. Työnsä ääreen kumartuneena hän ajatteli viisitoistavuotiasta Lailaa, Smoolannissa Enebyssä asuvan tätinsä naapurintyttöä. Hannah oli tutustunut Lailaan kesällä Enebyssä. Lisäksi hän oli törmännyt murha-arvoitukseen löydettyään erään asiakkaansa saksilla surmattuna. Kyläläisten yhteistoiminnan ansiosta rikolliset saatiin kiinni.

Kaikki miehiä – kuinkas muutenkaan. Hannah oli joutunut vetämään tutkintaa, hän jopa paljasti murhaajan. Tutkintaa johtanut vanhempi rikoskonstaapeli Holm oli aluksi ollut vastahankaan, mutta lopulta hänkin oli ollut kiitollinen. Holmin ajattelemisen sai Hannahin hymyilemään.

Lilly-tädin ehdotuksesta Laila oli nyt lähetetty Tukholmaan.

”Hän voi auttaa sinua viittojen valmistuksessa”, Lilly oli kailottanut puhelimesta. ”Tyttö ei muuta teekään kuin puhua pulputtaa sinusta, hän näköjään kaipaa sinua ihan tolkuttomasti. Hänelle tekisi hyvää tehdä jotain hyödyllistä ja maistaa samalla hiukan suurkaupungin melua ja melskettä.”

Hannah ei juurikaan ymmärtänyt lapsia, mutta nuorisosta hän piti, ja Lailassa oli jotain erityistä. Kyse ei ollut vain siitä, että tyttö ihaili Hannahia rajattomasti, vaan hän oli myös kaikesta niin haltioissaan ja otettu, että se oli suorastaan tarttuvaa. Vasten parempaa tietoaan Hannah oli suostunut ehdotukseen. Hän epäili hiukan, olisiko Lailasta kovasti hyötyä, eikä suurkaupungin humuakaan ehkä ollut liiemmin tarjolla, koska Hannahin piti tehdä töitä. Toisaalta jo muotinäytös sinänsä voisi riittää. Kun Laila kuuli, että he menisivät oopperassa pidettävään muotinäytökseen, hän kirkui niin lujaa puhelimeen, että Hannahin oli pakko pitää kuuloketta käsivarren etäisyydellä kuuloaan suojatakseen.

Hannah nauroi.

Toisaalta hän tuli nyt ajatelleeksi, että koska Leijon vaati täyttä vaitioloa, oli ehkä ollut ajattelematonta paljastaa Lailalle kaikkia viittoihin ja muuhun liittyviä yksityiskohtia. Mutta toisaalta – kenellepä hän niistä kertoisi? Hannah päätti ryhdistäytyä ja ajatella elämäniloa, jonka Laila toisi vanavedessään. Ja sitä hän totisesti tarvitsi. Hän

oli niin kyllästynyt viittoihin, raadantaan, miehiin yleensä ja muotitalon johtajaan erityisesti, kyllästynyt säähän ja elämään.

Silloin hän kuuli takaansa äänen:

”Minä olen kuolema.”

TOINEN LUKU

”Hannah Lönn ei ompele varsinaisia Dior-pukuja vaan teatteriviittoja, joita käytetään muotinäytöksessä”, Laila Söderlund kertoi muille ensimmäisen luokan vaunussa oleville matkustajille. ”Hänen pitää ommella torstaiksi kolmekymmentä, olen menossa auttamaan.”

Asia ei näyttänyt tekevän kanssamatkustajiin suurtakaan vaikutusta. Häntä vastapäätä istuva vanhempi mies vain tuijotti takaisin suutaan mutristaen.

Laila tulkitsi sen rohkaisuksi.

”Viitat ovat äärimmäisen tärkeä osa muotinäytöstä”, hän sanoi ukolle.

Mies ei vastannut, jatkoi vain mutristeluaan. Varmaan jokin huono tapa. Se huvitti Lailaa.

Hän hymyili epävarmasti miehelle ja koetti sopeutua tilanteeseen. Hän oli noussut ensimmäisen luokan vaunuun Alvestassa, jonne Enebyn kiltti ajuri oli hänet saattanut. He olivat tarkistaneet liput perinpohjaisesti, ja hän oli aivan varma siitä, että istui nyt oikealla paikalla. Ensimmäisen luokan vaunu oli verrattoman ylellinen. Istuimet, tai pikemminkin mukavat nojatuolit, oli päällystetty pehmeällä, oranssinpunaisella plyysillä, jossa oli kapeita raitoja. Korkean selkänojan korvallisiin saattoi nojata päätä, ja niskan takana oli valkoinen irtotyyny lepäämistä varten. Eipä silti,

Laila ei aikonut nukkua silmällistäkään, hän ei halunnut menettää mitään. Lattiaa peitti vihreänharmaa kokolattiamatto, verhot olivat oranssinpuna-valkoiset ja sisustus oli vaaleaa puuta. Kaikkialla oli somia lukulamppuja, joissa oli kuparinväriset varjostimet, ja vaunujen kummassakin päässä oli istuinten yläpuolella pieniä tauluja ja peilejä.

Aluksi Laila nautti prameudesta ja junan kodikkaasta jyskytyksestä mutta ikävystyi nopeasti. Hän olisi mielellään keskustellut sellaisten jännittävien ja muodikkaiden ihmisten kanssa, joita ensimmäisen luokan vaunujen piti oleman täynnä. Äiti ja isä luottivat hekin tähän juorujen toivossa, eivät he muuten olisi hänelle kalleinta lippua ostaneeet. Kun paikalle sitten ilmestyi neljän hengen ryhmä – kaksi miestä ja kaksi naista, kaikki äärettömän äveriään oloisia – koko seuranhaikailu alkoi jo kaduttaa Lailaa. Tulijat olivat lähes tölkeitä, erityisesti nainen, joka väitti Lailan istuvan heille varatulla paikalla. Naisen platinanvaaleat hiukset oli lakattu niin tukevasti, ettei hiuskarvakaan liikahtanut hänen ravistaessaan päätään. Hän vaati Lailaa siirtymään. Hänellä oli jopa otsaa väittää, että Laila oli kerrassaan väärässä vaunussa ja kuului kakkosluokkaan. Ukkeli, hänhän nyt oli ainakin noin viidenkymmenenviiden, istuutui Lailaa vastaan. Hän istui jalat harallaan, teki olonsa mukavaksi ja oli kuin olisi koko riidan ulkopuolella. Laila otti lippunsa esiin todisteeksi. Platinablondi kuittasi sen tuhahtaen, että heillä oli oikeus neljään vastakkaiseen paikkaan, koska he olivat samaa seuruetta. Laila oli pillahtamaisillaan itkuun, kun naisista nuorempi vihdoinkin heltyi. Hän oli pitkä ja hoikka, ja hänen hunajanvaaleiden hiustensa kampausta oli samanlainen kuin filmitähti Marilyn Monroella.

”Mutta kultaseni, me voimme ottaa yhden noista paikoista, jotka ovat näköjään vapautuneet Alvestassa”, hän

sanoi osoittaen käytävän toisella puolella olevia istuimia.
”Minä menen sinne.”

Ukkeli esteli häntä.

”Sinä istut minun vieressäni, kultaseni.”

Marilyn-kopio teki miehelle mieliksi. Platinablondi näytti nyreää naamaa mutta istui nopeasti Lailan viereen. Miehistä nuorempi otti käytävän toisella puolella olevan paikan.

”Tämä sopii minulle mainiosti, joudun kuitenkin käymään läpi joitakin papereita”, hän sanoi.

Laila nojautui helpottuneena taaksepäin. Hän tarkkaili matkustajia vaivihkaa samalla kun oli lukevinaan Damer-nas Världin uusinta numeroa, jonka oli kerjännyt itselleen junalukemiseksi. Laukussa oli myös Vecko-Revyn, mutta hän uskoi Damernas Världin tekävän ykkösluokassa suuremman vaikutuksen. Ukkelilla oli pyöreät, punakat kasvot, kaksoisleuan alku ja tuuheat kulmakarvat. Hän näytti yhtä aikaa vauvalta ja vanhukselta. Hänen kärttyisä olemuksensa toi jotenkin mieleen Winston Churchillin. Huulten mutru vaikutti tarkoin harkitulta, kuin hän olisi oikein tahallaan koettanut käydä Churchillista. Punertavan vaaleat, pitkät niskahiukset oli kammattu harvahiuksisen pääläen yli siihen tapaan, jota Enebyssä kutsuttiin Robin Hood -kampaukseksi: ”ota rikkailta ja anna köyhille”. Laila pohti, että mies oli takuulla huvittava näky aamuisin.

Lähemmin tarkasteltuna platinablondi ei ollutkaan kovin upea ilmestys. Hiusten väri riiteli ihon sävyn kanssa, ja vaikka vaatteet olivatkin varmasti turkasen kalliit, ne kiristivät. Kävelypuvun takin alla olevan puseron napit olivat kovilla, ja takin hihat olivat liian tiukat. Mutta korut olivat hienoja ja niitä oli paljon, sen Laila myönsi jalomielisesti.

Nuorempi nainen ei ollut yhtä kurvikas ja seksikäs kuin Marilyn Monroe, pikemminkin reippaan ja tervehenkisen näköinen. Jalat olivat hoikat mutta lihaksikkaat kuin maatalon emännällä. Varmaan hän pelasi tennistä – se oli Lailan käsityksen mukaan suosittu urheilumuoto seurapiireissä.

Käytävän toisella puolella istuva mies oli noin kahdenkymmenenviiden. Paksut, vaaleat hiukset oli kammattu sivujakaukselle, kasvot olivat sileiksi ajellut ja kalpeat ja kaikin puolin mukavan näköiset, mutta heikkopiirteiset, kuten Lailan isällä oli tapana sanoa. Hän näytti aavistuksen ikävystyttävältä.

Ikävystyttäviä he loppujen lopuksi olivat kaikki. Ukkeli luki lehteä, platinablondi viilasi kynsiään ja Marilyn-kopio tuijotteli ikkunasta ulos. Toisiaan puhutellessaan he sanoivat 'kultaseni', mistä oli mahdotonta päätellä heidän keskinäisiä suhteitaan.

Laila hylkäsi toiveet kiinnostavista keskusteluista ja uppoutui lehteensä. Hän selasi sitä hajamielisesti, kunnes näki otsikon *Gustav Leijon: kuninkaallinen makutuomari ja muotikuningas*. Lailan silmät rävähtivät auki, hän halusi imeä sisäänsä joka sanan:

Liiottelematta voidaan sanoa, että Gustav Leijon on SK:n Ranskalaisen sielu. Hän aloitti osastolla vuonna 1922 heti Pariisin-opintojensa jälkeen, ja eteni jo viidessä vuodessa johtajaksi. Tänä vuonna hänen johtajakauttaan on kestänyt jo kolme vuosikymmentä, ja yhtä kauan hän on neuvoillaan ja taidoillaan ohjannut Ruotsin silmäätekevien julkisuuskuva. Pari vuotta sitten hänelle myönnettiin Ranskan Kunnialegioonan kunniamerkki kiitoksena työstä ranskalaisen muodin edistämiseksi. Yhdessä lankonsa ja lähimmän työtoverinsa Alexander Rodinsin kanssa hän valitsee ja

ostaa Diorin, Chanelin, Balmainin ja Balenciagan mestari-teosten joukosta ruotsalaisnaisten luonteelle ja vartalolle sopivia malleja...

Laila veti henkeä. Kuvia oli paljon: Ranskalaisen ompelimosassa poseeraavia malleja, Gustav Leijon yhdessä silmälasipäisen miehen ja sähköyvän kauniin naisen kanssa – varmaankin rouva Leijon. Hän luki eteenpäin:

Gustav Leijon voisi kertoa loputtomiin merkkihenkilöistä, jotka ovat vuosien varrella löytäneet tyykinsä ja linjansa. Pitkäsäärisistä, hämmentyneistä tyttölapsista, joista on sukeutunut huippumalleja, seurapiirirouvia, elokuvaohjaajien puolisoita tai peräti filmitähtiä. Yksi näistä Gustav Leijonin löytämisistä pitkäsäärisistä, ujoista tyttösistä on hänen oma vaimonsa Katarina, joka työskenteli ennen naimisiinmenoa muotitalon tähtimallina. Yksi rakkaimpia asiakkaita on kuningatar Louise, Gustav Leijonin mukaan kerrassaan hurmaava ihminen...

Laila oli niin kiihtynyt, ettei voinut jatkaa lukemista. Sillä hetkellä hän päätti antaa kanssamatkustajilleen vielä yhden mahdollisuuden, hänen oli pakko keventää sydäntään. Ehkä he osoittautuisivatkin mukaviksi, sitten kun heidät oppi tuntemaan, ja Marilyn-kopio oli joka tapauksessa ystävällinen. Eikä Laila sitä paitsi ollut pitkävihainen, toimittihan hän yhä tavaroita jopa Enebyn parantajaekolle, Backenin Idalle, vaikka nainen oli melkein myrkyttänyt hänet viime kesänä.

Hän laski lehden polvelleen ja rykäisi.

”Saanen esitellä itseni. Olen Laila Söderlund Smoolannin Enebystä”, hän sanoi ja kertoi vuolaasti muoti-

näytöksestä, Hannah Lönnistä ja teatteriviitoista, jotta seuralaiset ymmärsivät, että tässä ei istunutkaan mikä tahansa maalaistollukka.

Reaktio jäi kuitenkin sangen laimeaksi. Ainoastaan vastapäinen ukkeli tirkisteli häntä suu mutrussa, muut väistivät hänen katsettaan.

”Tässä siis kerrotaan Gustav Leijonista”, Laila sanoi ja piti lehteä niin että kaikki näkivät. ”Ystävättäreni Hannah sanoo, että häntä kutsutaan Ruotsin Dioriksi.”

Kukaan ei sanonut mitään, mutta Marilyn-kopio hymyili, vaikkakin hermostuneesti.

”Anteeksi, muoti ei ehkä kiinnosta teitä”, Laila sanoi.

Ilmeisesti se oli loukkaus. Platinablond huudahti:

”Nuori neiti ei taida tietää, keiden kanssa on puheissa, saisitte hävetä.”

Marilyn-kopio vaienssi hänet.

”Meidän tässä on syytä pyytää anteeksi, emmehän ole esittäytyneet”, hän sanoi ja osoitti mutru-ukkelia. ”Tässä on Roland Kamp, joka omistaa Kampin muotitalon. Neiti on varmaankin kuullut puhuttavan siitä.”

Laila kuuli ääneen kätketyn vetoomuksen.

”Ilman muuta, tunnen sen erittäin hyvin.” Lailan vastaus oli liehakoiva mutta myös totta.

Kotona he olivat puhuneet, tai tarkemmin sanoen äiti oli puhunut, paljon Kampin muotitalosta. Se sijaitsi Tukholmassa Norrmalmstorgetilla. Aikaisemmin yritys oli ollut lähinnä univormuihin keskittynyt räätälinliike. Kun Roland Kamp muutama vuosi sitten oli ottanut ohjat, liike oli alkanut keskittyä ennen kaikkea tyylikkäisiin naistenvaatteisiin, vaikka tavaratalossa myytiin toki paljon muutaakin. Itse asiassa Lailalle oli annettu tehtäväksi mennä Kampille keräilemään ideoita. Äidillä oli kaikesta päätellen

suuria suunnitelmia pienen siirtomaatavarakauppansa varalle.

”Totta kai käyn myös Kampin muotitalossa, olen kuulut siitä paljon hyvää”, Laila sanoi ja hymyili ukolle. ”Onhan siellä rullaportaat? Tarvitsisin hiukan neuvoja. Voiko rullaportaissa olla hame päällä, vai puhaltaako tuuli sen ylös? Olisiko viisaampaa pukeutua housuihin?”

Herra Kamp katsoi häntä. Miehen suu vetäytyi hymyyn, ja Marilyn-blondi nauroi ääneen.

”Voitte oikein hyvin käyttää hametta”, Marilyn sanoi.

Miellyttävän vastaanoton rohkaisemana Laila uskalsi esittää vielä yhden kysymyksen:

”Kiitos neuvosta – Rouva Kamp, oletan?”

Hunajablondi näytti kauhistuneelta.

”Oi ei...”, hän aloitti.

”Minä olen rouva Kamp, Gunilla Kamp”, sanoi platinanvaalea. ”Malinin sukunimi on Gunnarsson, hän on naimaton sisareni ja pelkkä mallityttö.”

”Hän on paljon enemmän”, sanoi Roland Kamp. Hän tarttui Marilyn-Malinin käteen ja suuteli sitä. ”Malin on minun muusani.”

Kuten aina tuntiessaan olonsa epämukavaksi Laila alkoi pälpättää.

”Ajatella, että olette kaikki muotialalla, miten ihanaa! Sitten tunnette varmasti ystäväni, vaatesuunnittelija Hannah Lönnin? Nimen lopussa on h-kirjain.”

Roland Kamp vakuutti, ettei ollut koskaan kuullutkaan kyseisestä henkilöstä.

”Mutta isä? Eikö se ollutkin se punapää, joka tuli esittelemään työnäytteitään”, nuorempi mies sanoi.

”En ole koskaan kuullutkaan koko ihmisestä”, herra Kamp toisti.

HURMAAVA DEKKARI VIE 1950-LUVUN TUKHOLMAN MUOTIMAAILMAN PYÖRTEISIIN

On syksy 1957 ja ompelijatar Hannah Lönn palaa kesälomansa jälkeen töihin Tukholmaan. Lönnin uusi työnantaja on kuuluisa muotisuunnittelija Gustav Leijon, joka aikoo järjestää muotinäytöksen Ruotsin kuninkaallisessa oopperassa kunnioittaakseen hiljattain edesmennyttä Christian Dioria. Hannahin alkuinnostus jää lyhyeksi, sillä hänen työnsä on ommella 30 identtistä viittaa, joita ei edes nähdä catwalkilla.

Kuninkaalliseen oopperaan tulee Gustav Leijonille osoitettu tappouhkaus, mutta se kuitataan pikaisesti julkisuustempuna. Uhkaus ei vaikuta muotinäytökseen, ja kaikki silmäätekevät saapuvat paikalle sankoin joukoin. Ennen kuin näytös ehtii kunnolla alkaakaan, viittaaan pukeutunut naamiomies ryntää lavalle ja ampuu kohti yleisössä istuvaa miestä.

Kun virkavalta saapuu paikalle, Hannah tapaa jälleen vanhan poliisituttunsa Johan Holmin ja saa kutsun avustaa tutkimuksessa. Kukapa muukaan kuin muotimaaailman kulissit tunteva Hannah Lönn voisi auttaa ratkaisemaan rikoksen?